

ΟΤΙ ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΟΥ ΜΥΑΛΟ ΜΟΥ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΤΟΣΟ ΒΑΘΙΑ

Απόσπασμα από το βιβλίο Αναφορά στο Γκρέκο του Νίκου Καζαντζάκη

Μαλακό το μυαλό του παιδιού, **τρυφερή** όλη η *σάρκα* του, ο ήλιος, το φεγγάρι, η βροχή, ο αγέρας, η σιωπή, όλα πέφτουν απάνω του, *ζύμη αφράτη* είναι και το ζυμώνουν. Το παιδί ρουφάει τον κόσμο με απληστία, τον δέχεται το σπλάχνο του, τον αφομοιώνει και τον κάνει παιδί.

Θυμούμαι, καθόμουν συχνά στο κατώφλι του σπιτιού μας, έλαμπε ο ήλιος, και καίνονταν ο αγέρας, σε ένα μεγάλο σπίτι στη γειτονιά πατούσαν σταφύλια, μύριζε ο κόσμος μούστο, κι εγώ σφαιλούσα τα μάτια ευτυχισμένος, άπλωνα τις φούχτες και περίμενα κι έρχονταν ο Θεός, όσο ήμουν παιδί ποτέ δε με γέλασε, έρχονταν, παιδί και μένα, και μου 'βαζε στα χέρια τα παιχνίδια του – τον ήλιο, το φεγγάρι, τον άνεμο. <<Χάρισμα σου, μου 'λεγε, χάρισμα σου, παίξε μαζί τους εγώ έχω κι άλλα.>> Άνοιγα τα μάτια, ο θεός εξαφανίζονταν μα απόμεναν στα χέρια μου τα παιχνιδάκια του